

La vegueria heretada dels pirinencs

La vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran és una realitat palpable. Existeix. És una divisió territorial de veritat, molt sentida i que es materialitza sovint més que no pas altres d'arreu del país que són pura invenció administrativa. Ara bé, no busquin la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran als despatxos. No la busquin a l'administració. No la busquin al transport públic. Ni a les consultes dels centres d'atenció primària ni als hospitals. No busquin el Pirineu transversal a la gestió de les carreteres, ni als tràmits amb les diputacions o la Generalitat. No la busquin entre els professors de les escoles ni els instituts, separats per barreres provincials que s'entossudeixen a mantenir la Seu d'Urgell i Puigcerdà, Martinet i Alp en móns distants. La vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran existeix des de la nit dels temps. Però la trobaran entre la gent. Baixin a l'arena de les

relacions humanes i la notaran a la pell. Se sentiran formar part d'un territori emocional que uneix amb una falla a l'espatlla el veí d'Isil amb el d'Alàs i fins i tot amb el de Sant Julià de Cerdanyola. Habitants d'una terra concebuda com a única i unitària amb uns valors comuns transmesos pels padrins, tòtems de la sabiesa ancestral i respectats a les valls del Pirineu com enlloc. Aquí sí trobaran la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran. També se'ls farà d'una evidència natural escoltant l'acordió diatònic que cada dia la meravellosa brigada musical de l'Escola Folk del Pirineu escampa per totes les comarques l'ensenyança de les melodies tradicionals. La festa de final de curs del projecte «Folk a l'Escola» és el Pirineu més real que puguin conèixer. Si no hi han estat, no saben què és la vegueria. I son les melodies de *Les Fonts del Segre* o *Els Cigalons de*

Canalda, conegudes i viscudes com himnes des de Cerdanya fins la Val d'Aran, el que fan real aquest territori que és pura mitjància. Amb la naturalitat que s'entenen les Dones Acodionistes i Percussionistes del Pirineu de Diadona. La vegueria es fa immortal també en la lluita per la terra d'aquests pirinencs que ballen plegats les coreografies interioritzades a les places. Els moviments ecologistes, les entitats de cultura popular i els nous moviments per una economia local forta i sobirana viuen també en aquesta vegueria de les persones. Mentre als despatxos, polítics i tècnics intenten visualitzar una vegueria impossible de fronteres administratives i polititzades enquistades als tractats de l'orgull, la gent de la vegueria sent el Pirineu com l'escenari natural de la seva vida real; una terra de veritat. Un tresor heretat.